

לכולם הוצמד התואר אדון והפניה אל המורה לא היתה בשם משפחתו ובודאי לא בשמו הפרטי כי אם בזו הלשון: "מורי, המורה אמר לנו..." "אתה אמרת לנו" — לא היה קיים כלל לגבי פנייה אל המורה.

אדון כהן לימד ערבית. אחריו בא אדון שאקי (במלרע); על תיק הטלית שלו היה רקום: "עבד ה' יאודה שאקי ס"ט" (ספרדי טהור). אדון דוויק היה חותם: חכם יוסף דוויק ס"ט, היה מורנו לערבית אחרי אדון שאקי. היינו יורדים קצת לחייו של זה האחרון בשעת שעורי הערבית והוא היה מודד לנו באותה מידה וטוען שאנחנו "בר'אל אל דשורה" (פרדות חופשיות במרעה).

אדון דושמן, רווק צעיר ועליז, היה המורה החביב עלינו. כתב שירים ולעתים גם קראם בפנינו; עד היום זכור לי שיר שלו שאהבתיו במיוחד, בשם "אנו שבעה", המספר על ילדה שאינה חדלה לומר אנו שבעה למרות ששניים מה-שבעה אינם כבר בחיים.

את טיולי ביה"ס ערכנו בסביבה הקרובה והרחוקה יותר של המושבה, תמיד ברגל. פעמים רבות חצינו את הליטני וטיפסנו אל המצודה הקרויה "קלעת-א-שקיף". המצודה נשתמרה בשלמותה ואינה הרוסה כמו "קלעת-נמרוד" שליד הבניאס או המונ-פור. מטיילים היינו לחצבאני, לבניאס, למוצא הדרדרה — מעיין גדול הנובע בקצהו הצפוני-מזרחי של עמק עיון ויוצר את הנחל על מפליו הידועים "התנור", "הטחנה" ועוד. בשבתות ובימי פגרה היינו מטפסים על ההר הגבוה והסלעי שבמבואות המושבה ודוקא בצידו המסולע ביותר, קראנו לקטע זה של ההר "הר הסלעים". אהבנו לרוץ במורד הוואדי